

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **H. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, se sídlem Křižíkova 12, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2012, č. j. 8 A 80/2011 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

[1] Policie ČR (dále „žalovaný“) vydala dne 9. 4. 2011 rozhodnutí, č. j. KRPA-22487/ČJ-2011-000022, kterým byla žalobci (dále „stěžovatel“) podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanovena doba k vycestování z území České republiky do 16. 4. 2011. Ve výroku tohoto rozhodnutí žalovaný též podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vyloučil odkladný účinek odvolání. Stěžovatel podal do výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání žalobu, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 4. 2011, č. j. 8 A 80/2011 - 12, odmítl proto, že návrh byl podán „*předčasně nebo opožděně*“.

[2] Ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2 As 103/2011 - 39, zrušil naposled uvedené usnesení městského soudu, neboť jím bylo nezákonně odmítnuto poskytnutí soudní ochrany stěžovateli. V dalším řízení městský soud dle pokynů Nejvyššího správního soudu přistoupil ke zjišťování, zda stěžovatel podal též řádný opravný prostředek proti hlavnímu výroku ve věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku, výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání má akcesorickou povahu a nelze tedy provést jeho přezkum bez toho, aby byl zároveň napaden hlavní výrok ve věci samé (v tomto případě odvoláním u nadřízeného správního orgánu).

[3] K žádosti městského soudu zaslal žalovaný městskému soudu přípis ze dne 22. 12. 2011 (č. l. 49), v němž uvedl, že stěžovatel podal v zákonné lhůtě odvolání, o němž nadřízený správní orgán rozhodl dne 2. 8. 2011 tak, že napadené rozhodnutí bylo dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání. S ohledem na toto zjištění vydal městský soud usnesení napadené touto kasační stížností, jímž žalobu stěžovatele odmítl z důvodu neexistence napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."); namítá tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[5] Stěžovatel uvádí, že městský soud v dalším řízení o podané žalobě postupoval evidentně nesprávně, neboť nevyzval stěžovatele k vyjádření, zda trvá na ústním jednání, ani nezaslal repliku žalovaného k žalobě, tj. nejednal tak, jak je zcela obvyklé v praxi správního soudnictví a v podstatě stěžovateli znemožnil reagovat na vzniklou situaci, kterou stěžovatel vlastní vinou nezpůsobil. Stěžovatel tak nemohl pro pozdější chování žalovaného vzít svou žalobu zpět. Kromě toho se stěžovatel domnívá, že měl městský soud předmětné řízení zastavit „*a to jak již po zpětvzetí žaloby pro pozdější jednání žalovaného (což stěžovateli v podstatě nebylo umožněno) tak i bez toho, což procesní předpis dle názoru stěžovatele umožňuje*".

[6] Na základě uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

I. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejprve se Nejvyšší správní soud, za situace, kdy stěžovatel podal již druhou kasační stížnost v téže věci, zabýval tím, zda se jedná o kasační stížnost přípustnou [srov. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V tomto ohledu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž bylo na základě dosavadní judikatury shrnuto, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Jak rozšířený senát uvedl, „*námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že –*

zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla“.

[8] Vzhledem k tomu, že rozhodnutím o první kasační stížnosti stěžovatele bylo první rozhodnutí městského soudu o stěžovatelově žalobě zrušeno z důvodu nezákonného odepření přístupu k soudu a rovněž pro nepřezkoumatelnost, opakovaná kasační stížnost, v níž je namítán nesprávný postup městského soudu v dalším řízení, jenž se projevil v novém rozhodnutí městského soudu, je v souladu se shora uvedeným přípustná. Namítaná pochybení městského soudu totiž stěžovatel mohl uplatnit až v kasační stížnosti směřující právě do nového rozhodnutí městského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Jak potvrzuje spisový materiál, městský soud poté, co mu byla věc po rozhodnutí o první kasační stížnosti stěžovatele vrácena k dalšímu řízení, požádal žalovaného o sdělení (přípis na č. l. 45), zda stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2011 opravný prostředek a pokud ano, zda o něm bylo rozhodnuto. Na uvedený přípis ze dne 8. 12. 2011, doručený žalovanému dne 19. 12. 2011, žalovaný reagoval přípisem ze dne 22. 12. 2011 (č. l. 49), doručeným městskému soudu ve stejný den, sdělením, že stěžovatel podal proti předmětnému rozhodnutí odvolání v zákonem stanovené lhůtě, toto odvolání bylo postoupeno dne 12. 5. 2011 nadřízenému správnímu orgánu, který dne 2. 8. 2011 podanému odvolání vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Městský soud poté bez dalšího vydal nyní napadené usnesení, kterým žalobu stěžovatele odmítl z důvodu neexistence rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje.

[11] Nejvyšší správní soud při posouzení postupu městského soudu vyšel ze zásady, že zpětvzetí návrhu je úkonem, který zcela spadá do dispozice navrhovatele. Zabýval se proto tím, zda stěžovatel mohl tento úkon provést i bez toho, aby jej městský soud o svém postupu (vyžádání informace o podání opravného prostředku proti rozhodnutí žalovaného) a jeho výsledku (zjištění, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno), uvědomil. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by lze považovat postup městského soudu za nesprávný, resp. rozporný se zákonnými pravidly řízení před správními soudy, neboť soud není oprávněn do dispozice navrhovatele s předmětem řízení zasahovat, a to ani v tom smyslu, že by jej snad měl k provedení tohoto úkonu vyzývat či vybízet.

[12] Jak stěžovatel výslovně uvádí v kasační stížnosti v rámci popisu skutkového stavu, „*podal dne 15. 4. 2011 proti výroku* (rozhodnutí žalovaného, kterým se vylučuje odkladný účinek odvolání) *žalobu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., jakožto i odvolání*“, a dále v rámci důvodů kasační stížnosti shodně se zjištěními městského soudu přiznává, že rozhodnutí žalovaného, „*jež bylo impulzem pro podání předmětné žaloby, bylo v mezidobí odvolacím orgánem zrušeno (...) a reálně již neexistuje*“. Jak je patrné ze zjištění městského soudu, která stěžovatel nerozporuje a má také oporu ve správním spise, zrušovací rozhodnutí nadřízeného správního orgánu bylo skutečně vydáno dne 2. 8. 2011 pod č. j. CPR-5440-2/ČJ-2011-9CPR-V234. Pokud tedy bylo napadené usnesení městského soudu vydáno až dne 2. 1. 2012, lze mít za postaveno na jisto, že s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, byl stěžovatel seznámen dostatečně

dlouhou dobu na to, aby případně zvážil možnost zpětvzetí podané žaloby, a to i bez jakékoliv informace ze strany městského soudu.

[13] Pro úplnost soud dodává, že z obsahu správního spisu plyne, že dne 14. 9. 2011 vydala Policie ČR pod č. j. KRPA-22487/ČJ-2011-000022, další rozhodnutí, kterým byla stěžovateli stanovena doba k vycestování z území ČR do 28. 9. 2011. Rovněž toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním (ze dne 27. 9. 2011).

[14] Nejvyšší správní soud má tedy za postaveno najisto, že stěžovatel si byl již v průběhu dalšího řízení před městským soudem vědom neexistence rozhodnutí, proti němuž podal žalobu. Navíc skutečnost, že městský soud bude situaci ohledně podání opravného prostředku a jeho výsledku v dalším řízení zjišťovat, byla zjevná též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2 As 103/2011 - 39, stěžovateli řádně doručenému, v němž byl městskému soudu udělen pokyn, aby zjistil, zda stěžovatel podal řádný opravný prostředek proti hlavnímu výroku ve věci samé (bod 18 rozsudku). Stěžovatel tedy zjevně mohl v průběhu řízení před městským soudem využít svého dispozičního oprávnění a vzít žalobu zpět pro pozdější chování odpůrce. Pokud tak neučinil, lze to přičítat jen k jeho tíži.

[15] Z platné právní úpravy přitom nelze pro danou situaci dovozovat, jak naopak tvrdí stěžovatel, že městský soud měl předmětné řízení zastavit i bez projevu vůle stěžovatele o tom, že chce vzít podaný návrh zpět. Tento právní názor stěžovatel nepodložil relevantní právní úpravou ani jej jinak blíže neodůvodnil, není tedy nutné se touto otázkou podrobněji zabývat. Námitka stěžovatele, že měl městský soud řízení o návrhu sám zastavit, tedy rovněž není důvodná.

[16] Co se týká námitky stěžovatele, že mu městský soud nezaslal repliku žalovaného k žalobě, ze spisového materiálu není patrno, že by se žalovaný k žalobě stěžovatele vůbec vyjádřil. Žalovaný se ostatně nevyjádřil ani k jedné z kasačních stížností, jež stěžovatel v této věci podal.

[17] Pokud stěžovatel namítá, že jej městský soud nevyzval k vyjádření, zda trvá na jednání, postačí k tomu uvést, že za dané situace (nesporná neexistence rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala) by bylo konání jednání nadbytečné, když v daném případě (nevzal-li stěžovatel žalobní návrh zpět) přicházelo v úvahu toliko odmítnutí žaloby, jak ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. učinil městský soud. Zákonná úprava totiž předpokládá nařízení jednání pouze tehdy, má-li dojít k projednání „věci samé“ (§ 49 odst. 1 a § 51 s. ř. s.), a nikoliv v případech, kdy nejsou splněny podmínky řízení a k projednání věci proto vůbec dojít nemůže.

V. Shrnutí a náklady řízení

[18] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu